

ENTER

一念神魔

เล่ม

ความผิด

นิฆหิรันดร์

8

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

耳根 Er Gen เขียน
ลาอานัน แปล

阅文集团

JENTERI

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

และแล้วสำนักนี้เหอก็เอาชนะและเข้าแทนที่สำนักคงเหอ ขึ้นเป็นหนึ่งใน
สี่สำนักใหญ่แห่งแม่น้ำทางเทียนสายตะวันออกตอนกลางได้ในที่สุด

นับจากวันที่จูดรูปเรียกเขียนบนยอดเขาเม่าเออร์จนถึงวันนี้ ไปเสี่ยวฉุน
ไต่เต้าผ่านตำแหน่งต่างๆ ขึ้นมาเรื่อยๆ จากศิษย์ฝ่ายนอกสู่ศิษย์แห่งความ
ภาคภูมิใจ จนกระทั่งได้เป็นปรมาจารย์อาวุโสน้อยคนสำคัญของสำนักนี้เหอ

ทว่าชีวิตมีขึ้นมีลง ดังคำกล่าวที่ว่าสูงสุดคือสิ้นสุดสามัญ ไปเสี่ยวฉุนจึงถึงคราว
ต้องเผชิญชะตากรรมในสถานที่ซึ่งไม่คุ้นเคยอีกครั้ง แต่เขาคือใคร ไปเสี่ยวฉุน
ผู้หากเอาจริงขึ้นมาแม้แต่ตัวเองก็ยังไม่กลัว บุคคลผู้ที่เพียงคิดนี้วัดตาก็
สิ้นราพณาสูร ดังนั้นการเดินทางครั้งนี้ก็รับประกันได้ว่าน่าดูชมแน่นอน!

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บุ๊กส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อร์เกิน ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลตฟอร์มของซีเต๋ย่น และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิจนิรันดร์' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เจิ้งกวาประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อร์เกินชื่นชอบเทพนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบำเพ็ญเพียร เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

"ที่เข้ามาในครั้งนี่ก็เพื่อจะพาตัวประกันของ
สำนักนี้เหอเจ้ากลับไปยังสำนักชิงกงเต้าจี้"

บทที่ 349

จดหมายรักหนึ่งฉบับ...

หลังจากศึกษาคาถาหानเหมินเลี้ยงความคิดและวิชาเอ็นคกงระพันอย่างละเอียดแล้ว ไปเสียวจนก็เฝ้ารอคอยวันข้างหน้า ยิ่งเมื่อสัมผัสได้ถึงพลังชีวิตมหาศาลของตัวเองในเวลาี้ แม้เขาจะไม่รู้ว่าตนมีอายุขัยมากน้อยเพียงใด แต่เมื่อคิดว่าอย่างน้อยก็ต้องหนึ่งพันปีขึ้นไป เขาก็ยิ่งตื่นเต้นเข้าไปอีก

ความน่าเบื่อในการฝึกบำเพ็ญเพียรนั้นไม่ได้ทำให้เขาหงุดหงิดรำคาญแต่อย่างใด แต่ทำให้เขาสงบจิตใจลงได้ ขณะเดียวกันกับที่ศึกษาคาถาหานเหมินเลี้ยงความคิดก็ทดลองฝึกวิชาเอ็นคกงระพันไปด้วย ไปเสียวจนครุ่นคิดเรื่องเอ็นคกงระพันอยู่นานมาก สุดท้ายจึงเลือกฝึกหัวแม่เท้าซ้ายของตัวเองก่อน

"เริ่มฝึกจากนิ้วเท้าไปที่ละนิ้วถึงจะมั่นคงที่สุด!" หลังจากไปเสียวจนจินตนาการภาพตัวเองยกเท้าขึ้นมา แขนงนิ้วเท้าข้างหนึ่งโคมตีคนที่ม่เจตนาไม่ดีต่อตนจนคนผู้นั้นบาดเจ็บสาหัสร้องโหยหวน เขาก็รู้สึคิดว่าตัวเองเลือกไม่ผิด

"มีแต่คนโง่เท่านั้นถึงจะเลือกนิ้วมือ นิ้วมือมีประโยชน์ตรงไหนกัน

ไม่เพียงเป็นจุดที่ทุกคนต้องป้องกัน ยามคับขันยังแผ่นหนี่ด้วยนิ้วมือ ไม่ได้อีกต่างหาก แต่ถ้านิ้วเท้าก็จะต่างออกไป ไม่เพียงแต่สามารถโจมตี โดยคาดไม่ถึง ถ้าออกแรงกดลงกับพื้นดิน ยังสามารถเพิ่มความเร็ว ในการหลบหนีได้ด้วย ขอเพียงรักษาชีวิตน้อยๆ ไว้ได้ ที่เหลือก็ไม่เป็น ปัญหาอะไรแล้ว!" ไปเสียวณคิดมาถึงตรงนี้ก็รู้สึกว่ตนช่างฉลาด ปราดประื่องยิ่งนัก จึงอดทอตถอนใจด้วยความปลงอนิจจังไม่ได้ อยากรจะ ส่องค้นร่องซึ่นชมตัวเองเสียหน่อย ทว่าหลังจากมองไปรอบด้าน กลับพบว่าในถ้ำบำเพ็ญของตัวเองนั้นไม่มีค้นร่องทองแดงแม้แต่ บานเดียว

"อะไรกัน เหตุใดถึงไม่มีค้นร่องเลยเล่า!" ไปเสียวณหมดสนุก ขึ้นมาทันที แล้วก็พลันนึกได้ว่าตอนสังหารศิษย์หญิงผู้นั้นของสำนัก คงเหต ตนได้เก็บข้าวของของอีกฝ่ายมาไว้ในถุงเก็บของด้วย ทั้งยังเคย กวาดจิตสัมผัสผลดู จำได้คลับคล้ายคลับคลาว่มีค้นร่องอยู่หนึ่งซึ่น

ดังนั้นจึงรีบเปิดถุงเก็บของ พลิกหาค้นร่องกลมขนาดเท่าฝ่ามือ ซึ่นนั้น ส่วนเจ้าเต่าน้อยนั้นไปเสียวณหาอยู่นานมากก็ยังไม่เจอจึง เลิกสนใจ เขาชินกับความลึกลับซับซ้อนของเจ้าเต่าน้อยอยู่ก่อนแล้ว

เวลานี้เมื่อถือค้นร่องไว้ในมือ ไปเสียวณพินิจดูอยู่ครู่หนึ่งอารมณ์ ก็พลันเบิกบาน ค้นร่องนี้ไม่ใช่วัตถุธรรมดา ถือเป็นอาวุธที่ไม่เลวซึ่นหนึ่ง แม้จะเทียบกับอาวุธล้ำค่าสามซึ่นนั้นของไปเสียวณไม่ได้ ทว่าก็มีความ พิเศษในตัวเอง ทั้งยังสามารถสร้างร่างจำแลงขึ้นมาได้ร่างหนึ่งด้วย

เพียงแต่ร่างจำแลงนี้ไม่มีพลังในการต่อสู้ มีประโยชน์แค่ทำให้ สับสนเท่านั้น คราวนั้นที่หญิงสาวถูกไปเสียวณไล่ต้อนอย่างต่อเนื่อ งร่างที่แท้จริงของนางอยู่ภายใต้เนตรทงเทียน ไม่สามารถหลีกเลี่ยงหนีไปไหนได้ จึงไม่ได้นำมันออกมาใช้

"นับว่ไม่เลว" ไปเสียวณพลิกค้นร่องเล่นไปมาบนฝ่ามือ ผ่านไป

ครูใหญ่อยู่ๆ เขาก็อุทานเบาๆ ครั้งหนึ่ง หลังจากพิจารณาคั่นช่องในมือ
อย่างละเอียด เนตรทงเทียนกลางหว่างคิ้วพลันเบิกโพลง

แสงสีม่วงปกคลุมไปทั่วถ้าทันใด หลังจากไปเสี่ยวจุนจ้องมองนิ่ง
อยู่พักหนึ่งก็ปิดดวงตาที่สามลงแล้วทำท่าครุ่นคิด

"วัตถุนี้เกรงว่าแม้แต่หญิงสาวผู้นั้นก็คงไม่สังเกตเห็น ประโยชน์
สูงสุดของมันไม่ใช่สร้างร่างจำแลง แต่เป็น...หล่อเลี้ยงวิญญาณ!"
ไปเสี่ยวจุนตกตะลึงระคนประหลาดใจ เนตรทงเทียนทำให้เขาสัมผัส
ได้ถึงคลื่นเคลื่อนไหวที่คล้ายคลึงกับหน้าากกลีกล้วยจากคั่นช่องขึ้นนี้
แม้จะทำจากวัสดุที่ต่างกัน ทว่าด้านการใช้งานกลับไม่ต่างกันเท่าไรนัก
เล่นไปมาอยู่พักหนึ่ง ไปเสี่ยวจุนก็วางคั่นช่องไว้ข้างกาย เริ่มฝึก
บำเพ็ญเพียรใหม่อีกครั้ง เวลาผันผ่านไปอีกครั้งเดือนอย่างรวดเร็ว

คืนนี้ขณะที่ไปเสี่ยวจุนกำลังบำเพ็ญเพียร ทันใดนั้นรุชมุขน
ตลอดร่างของเขาก็ตั้งชัน ตาเบิกโพลง พื้นดินรอบด้านมีคลื่นเคลื่อนไหว
รุนแรงปรากฏขึ้น คลื่นเหล่านั้นแผ่กระจายอย่างรวดเร็ว พริบตาเดียว
ก็ปกคลุมไปทั่วพื้นดินในถ้ำ ทั้งยังมีไอเย็นเยือกแผ่ไปทั่วด้านคล้าย
ต้องการแบ่งพื้นที่นี้ออกจากโลกภายนอก

เวลาเดียวกันนั้นแสงสีแดงก็เปล่งวาบออกจากถุงเก็บของของเขา
หน้าากกนั้นลอยออกมาอีกครั้ง ทั้งยังมีเสียงแก่ชราแผ่ไปได้ด้วยความ
ร้อนรนคำรามตามมาอย่างรวดเร็ว

"ไม่..."

ไปเสี่ยวจุนสุดลมหายใจเข้าลึก ไร้ซึ่งความลังเลใด หลังจาก
อีกฝ่ายเอ่ยหนึ่งคำนั้น เขาก็ควักยันต์จำนวนมากกว่าครั้งก่อนออกมา
ผสานพลังของลูกกลอนปราณทองวิธีเวหาเข้าไปจนกระเด็นพลังได้อย่าง
สมบูรณ์ แล้วขว้างใส่หน้าากกนั้นไปทั้งกำ

หลังจากเสียงเปรี๊ยะประดังออกมาอีกครั้ง เสียงคำรามจากใน

หน้ากากพลาสติกหายไประหว่างคัน หน้ากากร่วงลงบนพื้น คลื่นเคลื่อนไหวบนพื้นดินก็หายวับไปทันใด

วิญญาณเยี่ยจั่งตัวปลอมเพิ่งจะลอยออกมาตอนนี้ เขาตัวสั้นเทิ้มกรีดร้องโหยหวน

"จบกันๆ พวกเขามาอีกแล้ว! ทำอย่างไรดี พวกเราควรทำอย่างไรดี..."

ไปเสียவுฉุนเองก็รู้สึกหวาดกลัวอย่างมาก เมื่อครู่เขาสัมผัสได้รำไรว่าหากตนช้ากว่านั้นสักหน่อยแล้วปล่อยให้ที่แห่งนี้ถูกแบ่งแยกออกตนต้องประสบอันตรายแน่นอน

"ตามราวี่ไม่เล็กจริงๆ!" ไปเสียவுฉุนกัดฟัน มองวิญญาณเยี่ยจั่งตัวปลอมหนึ่งที่ ไตรตรองอยู่ชั่วครู่ ดวงตาทั้งสองข้างที่มีเส้นเลือดฝอยเล็กน้อยของเขาก็เผยแววเด็ดเดี่ยว พูดขึ้นกะทันหัน "เยี่ยจั่งตัวปลอมช้าจะเปลี่ยนบ้านให้เจ้า เจ้าต้องร่วมมือกับข้า มิฉะนั้นข้าจะโยนเจ้ากับหน้ากากนี้ให้เป็นอาหารปลาในแม่น้ำทางเทียน!"

ร่างวิญญาณของเยี่ยจั่งตัวปลอมสั้นสะท้านขึ้นมาอีกครั้ง เขาอยากจะทำอะไรบางอย่าง ทว่าหลังจากมองเห็นดวงตาที่แดงก่ำของไปเสียவுฉุนก็หุบปากจับ ทำได้เพียงพยักหน้ารับด้วยความหวาดกลัว

"แม้แต่กระต่ายเฒ่าข้ายังจัดการได้ ข้าไม่เชื่อหรือว่าจะจัดการหน้ากากเล็กๆ นี้ไม่ได้!" ไปเสียவுฉุนหัวเราะเสียงเย็นแล้วหยิบคันฉ่องขึ้นนั้นออกมา หลังจากพินิจอย่างละเอียดเขาก็ยกสองมือขึ้นทำมุทราขึ้นไปทีหน้ากาก วิญญาณเยี่ยจั่งตัวปลอมร้องโหยหวน ทว่าเสียงเพิ่งจะดังออกมา กลับโดนไปเสียவுฉุนถึงตาใส่ เขาจึงยกมืออุดปากจับ ไม่กล้าเปล่งเสียงร้องอีก

ไปเสียவுฉุนตั้งสมาธิมั่น ปรากฏวิถีเวหาในร่างแผ่ออก ลูกกลอนปรากฏทองปั้นปวน พลั่งบำเพ็ญแผ่นซ่าน ทำให้มือขวาของเขากลายเป็นสีทอง ส่วนดวงตาที่สามกลางหว่างคิ้วของเขาบัดนี้ก็เบิกโพลง เมื่อ

พลังบำเพ็ญรวมตัวกัน แสงสีม่วงนี้จึงสว่างเจิดจ้ายิ่งกว่าก่อนหน้านี้
มากมายนัก

คลื่นเคลื่อนไหว่นำหวาดกลัวระลอกหนึ่งระเบิดออกจากร่างของ
ไป่เสี่ยวฉุน เมื่ออยู่ภายใต้เนตรทงเทียน ท่ามกลางแสงสีม่วงมีสีทอง
ปรากฏขึ้นราวๆ ปรากฏวิถีเวหาสายหนึ่งแผ่จากดวงตาที่สามตกกระทบ
บนหน้ากาก ไป่เสี่ยวฉุนมองเห็นทันทีว่ามีเส้นใยผลุบๆ โผล่ๆ เส้นหนึ่ง
เชื่อมโยงระหว่างวิญญาณเยี่ยจิ้งตัวปลอมและหน้ากากไว้

ทันทีที่เห็นเส้นใยนี้ ไป่เสี่ยวฉุนไร้ซึ่งความลังเลใด ยกมือขวาขึ้นพรวด
แสงสีทองเปล่งประกายระยิบระยับ ฟันฉับลงบนเส้นใยที่เชื่อมวิญญาณ
เยี่ยจิ้งตัวปลอมกับหน้ากากอย่างแรง!

"จขาด!"

เสียงตมดั่งหนึ่งครั้ง เมื่อมือขวาของไป่เสี่ยวฉุนพินลง เส้นใยนั้น
ก็สิ้นระริก เดิมทีมันแข็งแกร่งทนทานยากจะขาดออก ทว่าเมื่อสัมผัสกับ
ปรากฏวิถีเวหากลับมีอายุยืนหยัดได้นานนัก ครู่เดียวก็ขาดสะบั้นและ
ละลายหายไปด้วยน้ำมือของไป่เสี่ยวฉุน!

พริบตาที่เส้นใยนั้นขาดออกเยี่ยจิ้งตัวปลอมก็กรี๊ดร้องเจ็บปวดที่หนึ่ง
วิญญาณหลุดออกจากหน้ากาก ทว่าขณะที่หลุดออกมา ในความว่างเปล่า
กลับมีพลังดั่งตุรระลอกหนึ่งคอยจู่จี้หมายจะสูบวิญญาณเขาเข้าไป
เยี่ยจิ้งตัวปลอมตกใจจนร้องโหยหวนยิ่งกว่าเดิม ไป่เสี่ยวฉุนเองก็
อึ้งตะลึง ยังดีที่คั่นช่องอยู่ข้างกายเขาพอดี เขารีบสะบัดปลายแขนเสื้อ
หนึ่งครั้ง คั่นช่องลอยตรงเข้าหาเยี่ยจิ้งตัวปลอมอย่างรวดเร็วแล้ว
หลอมรวมวิญญาณของเขาเข้าไปด้านในก่อนที่จะถูกความว่างเปล่า
ดูดเอาไป

ทำทุกอย่างนี้เสร็จ ไป่เสี่ยวฉุนหอบหายใจอັกๆ ภาพเหตุการณ์นี้
มองดูเหมือนง่ายตาย ทว่าในความเป็นจริงแล้วเขาต้องสูญเสียพลังจิต

ไปเยอะมาก เวลานี้จึงตรวจสอบเย็บจิ้งตัวปลอมในคันช่องก่อนว่า
ยังอยู่ดีหรือไม่ เมื่อเห็นว่าวิญญาณดวงนี้อ่อนแอลงกว่าก่อนหน้านี้มาก
แต่ยังดีที่ไม่เป็นอะไรร้ายแรง เพียงสลบไสลไปด้วยความอ่อนแรง
เท่านั้น เขาจึงคลายใจลงได้

จากนั้นไปเสี้ยวฉุนก็จ้องหน้ากากเขม็งด้วยสายตาดุดัน เขาหัวเราะ
เสียงเย็นแล้วนำยันต์ทั้งหมดออกมา หลังจากแปะลงไปบนหน้ากาก
ครบทุกแผ่นและร่ายตราผนึกที่ตนรู้จักไม่มากลงไป นานตราประทับ
ซ้อนอีกชั้นห่อหุ้มหน้ากากนี้ไว้อย่างแน่นหนาแล้ว ไปเสี้ยวฉุนก็วางใจลง

"คราวนี้ดูซิว่าเจ้าจะยังมาหลอกหลอนอะไรซ้ำได้อีก!" ไปเสี้ยวฉุน
ลำพองใจ เก็บหน้ากากลงไป แล้วจึงบำเพ็ญเพียรต่ออย่างพึงพอใจ

ผ่านไปอีกครั้งเดือน ตลอดครึ่งเดือนนี้ไม่เกิดเรื่องผิดปกติขึ้นกับ
หน้ากากอีก และการบำเพ็ญเพียรของไปเสี้ยวฉุนก็ค่อยๆ เริ่มเข้ารูป
เข้ารอย ทำให้เขาได้แบ่งเวลาไปศึกษาลูกกลอนอาราธน์ด้วย

จนกระทั่งครึ่งเดือนต่อมา ไปเสี้ยวฉุนก็นั่งไม่ติดอีกต่อไป

"ข้าหลอมลูกกลอนปราณทองได้แล้ว ฝีมือเก่งกาจยิ่งนัก ฝึกหนัก
แล้วก็ต้องมีพักผ่อนกันบ้าง จะเอาแต่ฝึกบำเพ็ญเพียรอย่างเดียวเช่นนี้
ไม่ได้" ไปเสี้ยวฉุนยังคิดก็ยิ่งรู้สึกว่ามีเหตุผล ดังนั้นจึงยุติการกักตน
เปิดถ้ำแล้วเดินออกมา

หลังจากสุดเอาอากาศด้านนอกเข้าปอดเฮือกหนึ่ง ไปเสี้ยวฉุน
ก็มองสำนักนี้เหอที่แผ่อาณาบริเวณกว้างใหญ่ไปสี่ทิศ ส่วนลึกในใจ
เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ ดังนั้นจึงเอามือไพล่หลัง ลงจากเขานี้เหอแล้ว
เดินเตร่อยู่ในสำนักนี้เหอพลางชื่นชมบรรยากาศโดยรอบไปด้วย

"ไม่ได้เจอหน้าพี่หญิงชงนานมากแล้ว คิดถึงยิ่ง..." เมื่อนึกถึง
บุคลิกอันร้อนแรงของชงจวินหวาน ในใจก็เร่าร้อนขึ้นมาอย่างอดไม่ได้
หลังจากกะพระบิดาปริบๆ เรียกสติตัวเองจึงตัดสินใจว่าจะไปสำรวจภาพ

ความรู้สึกกับชงจวินหวาน

ตลอดทางที่เดินผ่าน รอบด้านเต็มไปด้วยแมกไม้เขียวชอุ่ม บนท้องฟ้ามีนกบินวน เมื่อมองไป ตลอดทั้งสำนักนี้เหอเป็ยม้วนด้วยปราณวิญญาณดุจดินแดนของเทพเซียน ระหว่างทางยังได้เจอลูกศิษย์สำนักนี้เหอจำนวนไม่น้อย ลูกศิษย์เหล่านี้มีทั้งชายและหญิง เมื่อทุกคนมองเห็นไปเสี่ยวฉุนก็จะเผยท่าทีเคารพเลื่อมใส และยังมีไม่น้อยที่เผยความกระตือรือร้นดุเดือดออกมาทางแวตาด ด้วยฐานะของไปเสี่ยวฉุน เขาจึงกลายเป็นบุคคลผู้เป็นที่จับตามองมากที่สุดคนในสำนักนี้เหอ

โดยเฉพาะสำหรับคนวิถีเสวียนซีและวิถีตานซี พวกเขาไม่รู้จักรูปไปเสี่ยวฉุนดี ดังนั้นจึงกระตือรือร้นกับการปรากฏตัวของไปเสี่ยวฉุนมากที่สุด อีกทั้งไปเสี่ยวฉุนยังเนื้อตัวขาวสะอาดสะอาด รูปลักษณ์ไม่เลว เวลาปกติยังจริงจังใ้อวดความสามารถต่อหน้าคนอื่น ทำให้ลูกศิษย์หญิงหลายคนลอบมีความรู้สึกอันดีต่อเขา

เวลานี้ขณะที่เขากำลังอ้อมยิ้มทักทายลูกศิษย์ เดินผ่านพื้นที่ของวิถีเสวียนซี ทันใดนั้นก็เห็นหญิงสาวคนหนึ่งวิ่งฉิวลงมาจากเขาเสวียนซี หญิงสาวผู้นี้หน้าตาหมดจดงดงาม เวลาโบหน้าแดงก่ำ ปริมาหยุดอยู่ข้างกายไปเสี่ยวฉุน ระหว่างที่ไปเสี่ยวฉุนกำลังแปลกใจ หญิงสาวคนนี้ก็กักริมฝีปากกลางของตัวเอง ไม่กล้ามองหน้าไปเสี่ยวฉุนตรงๆ แต่ยัดจดหมายฉบับหนึ่งใส่มือเขาด้วยความรวดเร็ว

ระหว่างผู้บำเพ็ญเพียรด้วยกันมักจะใช้แผ่นหยก จดหมายที่ใช้มือเขียนเช่นนี้มิให้เห็นน้อยมากแล้ว ไปเสี่ยวฉุนอึ้งไปครู่ ก็ม้วนหน้าลงมองจดหมายในมือ บนจดหมายฉบับนั้นเขามองเห็นรูปหัวใจหนึ่งดวง...

"นี่คือ..." ไปเสี่ยวฉุนเบิกตากว้าง สูดลมเข้าปอดเฮือกใหญ่ ร่างพลันสั่นสะท้าน ตื่นเต้นขึ้นมาทันที "จดหมายรัก!"

บทที่ 350 เจ้าโกหก!

ลูกศิษย์บางส่วนที่เดินผ่านพลันชะงักฝีเท้า หันมองไปเสี่ยวฉุน โดยพร้อมเพรียงกัน

จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายรัก...อย่างแท้จริง!

ดูเหมือนพวกเขาจะไม่แปลกใจเท่าไรนักที่ไปเสี่ยวฉุนได้รับจดหมายรัก สายตาแต่ละคนจึงฉายแววเอาใจช่วย และยังมีลูกศิษย์ชายบางส่วนที่แสดงออกว่าอิจฉาอย่างมาก

มือทั้งคู่ของไปเสี่ยวฉุนสั่นระริก มองจดหมายรักในมือ ใจเขาเต้นระริวไม่สงบสุข ลมหายใจของเขาหอบหนัก ดวงตาทั้งคู่เบิกกว้างอยู่ตลอดเวลา ตื่นเต้นไร้คำบรรยาย

"นี่คือจดหมายรักฉบับแรกที่ข้าได้รับในชีวิตนี้! ก่อนหน้านี้มีแต่จดหมายตำราบ!" ไปเสี่ยวฉุนซาบซึ้งใจจนแทบน้ำตาไหล เขาสูดลมหายใจเข้าลึก เงยหน้าขึ้นใช้สายตาถ่ายทอดอารมณ์ลึกล้ำของตัวเองมองไปยังแผ่นหลังของหญิงสาวผู้นั้นที่หลังจากมอบจดหมายให้ตนเสร็จก็วิ่งห่างไปไกลราวกับกระต่ายน้อยๆ ตัวหนึ่ง

"แม้จะไม่รู้ว่าเจ้าชื่ออะไร ทว่า...จดหมายนี้เป็นจดหมายรักฉบับแรก

ที่เข้าไปเสี่ยวฉวนได้รับ ข้าจะเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี เพื่อที่ภายภาคหน้า ลูกหลานของข้าจะได้ชื่นชมบุคลิกที่มีเสน่ห์น่าประทับใจของบรรพบุรุษพวกเขา!" ในใจไปเสี่ยวฉวนปลงอนิจจังอย่างถึงขีดสุด ความรู้สึกเป็นครอบครัวเดียวกันกับสำนักนี้เหอพลันบรรลุดังสูงสุด

"ข้ารักสำนักนี้เหอ ข้ารักสหายร่วมสำนักทุกคน..." ไปเสี่ยวฉวนประทับใจ ปรับลดความพอใจของตัวเองอยู่นานกว่าจะสงบอารมณ์ลงได้ เขาค่อยๆ เก็บจดหมายรักฉบับนั้นลงในถุงเก็บของด้วยความระมัดระวัง และทะนุถนอม จากนั้นถึงได้ขีดคางขึ้น สะบัดปลายแขนเสื้อเบาๆ หนึ่งครั้ง ขณะที่กำลังจะพูดอะไรสักหน่อย ทันใดนั้น...

ในบริเวณที่ห่างออกไปไกล มีลูกศิษย์วิถีเสวียนชื่ออีกคนหนึ่งกัดริมฝีปากกลางคล้ายต้องใช้ความกล้าหาญอย่างมาก นางเข้ามาใกล้ด้วยความรวดเร็ว หลังจากหยุดอยู่เบื้องหน้าไปเสี่ยวฉวน ลูกศิษย์หญิงผู้นั้นก็ก้มหน้าลงต่ำ ใบหน้าแดงก่ำ ยัดจดหมายไว้ในมือไปเสี่ยวฉวนแล้ววิ่งจากไปอย่างรวดเร็ว

ไปเสี่ยวฉวนตะลึง...เหม่อมองจดหมายฉบับที่สองในมือ บนนั้นไม่ได้วาดรูปหัวใจ แต่เป็นรูปคนตัวเล็กๆ สองคนจับมือกัน...

ไม่เพียงแต่ไปเสี่ยวฉวนเท่านั้นที่อึ้งงัน ลูกศิษย์รอบด้านที่กำลังมองเรื่องสนุกต่างก็เปล่งเสียงอุทานอย่างคาดไม่ถึง

"ปรมาจารย์อาวุโสน้อยได้รับจดหมายรัก...เรื่องนี้ไม่น่าแปลกใจ แต่ที่น่าตกใจคือได้รับติดกันถึงสองฉบับ!"

"โอ๊ยๆๆ ข้าสวี่เสี่ยวซานรูปลักษณ์สง่างามน่าหลงใหล เยถึงไม่มีใครให้จดหมายรักกับข้าบ้าง!"

ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของคนมากมายรอบด้าน มือทั้งคู่ของไปเสี่ยวฉวนสั่นระริก เงยหน้าแผดเสียงคำรามยาว นัยน์ตาของเขาคล้ายมีผีเสื้อเปล่งประกายวิบวับ ทั้งร่างสั่นเทา ใจของเขาอาบย้อม

ไปด้วยความซาบซึ้งใจอย่างลึกล้ำอยู่นานแล้ว

"นี่คือจดหมายรักฉบับที่สอง...ที่ข้าได้รับในชีวิตนี้ ไม่นึกเลยว่าวันนี้...ข้าจะได้รับจดหมายที่เดียวถึงสองฉบับ!" ไปเสี้ยวฉุนอีกเหมืออย่างหาอะไรมายเปรียบเทียบไม่ได้ เขาพยายามรักษาลมหายใจของตัวเองให้เป็นปกติ เงยหน้าขึ้นมองเงาร่างของหญิงสาวผู้มอบจดหมายให้ซึ่งจากไปไกลแล้ว เขาซาบซึ้งจริงใจอย่างยิ่งยวด หลังจากเก็บจดหมายรักฉบับนั้นอย่างทะนุถนอมอีกครั้ง ดวงตาของไปเสี้ยวฉุนก็เผยความเดือดเดี่ยวอย่างยิ่ง

"ข้าจะเห็นแก่ตัวเช่นนี้ไม่ได้ นับตั้งแต่วันที่ข้าได้เป็นปรมาจารย์อาวุโสน้อยของสำนัก ตัวข้าก็ไม่ใช่ของข้าอีกต่อไป ข้าเป็นของทั้งสำนัก ข้าเป็นของสหายร่วมสำนักทุกคน รวมถึงลูกศิษย์หญิงทุกคนด้วย!" ร่างของไปเสี้ยวฉุนค่อยๆ แผ่กลิ่นอายความยุติธรรมออกมา ดวงตาเขาเป็นประกายระยิบระยับ ล้มเลิกความคิดที่จะไปหาช่างจิวินหวาน เดินขึ้นไปบนทิวเขาอันเป็นที่ตั้งของวิถีเสวียนซืออย่างเชื่อมั่น

เดินไปตามทางได้ไม่นานเท่าไรก็มีลูกศิษย์หญิงคนที่สามปรากฏตัวนางวิ่งเร็วๆ เข้ามาหา หอบหายใจหนักหน่วง แล้วโยนจดหมายรักฉบับหนึ่งให้ไปเสี้ยวฉุนด้วยความขวยเขิน

จากนั้นก็ตามมาด้วยคนที่สี่ คนที่ห้า คนที่หก...

ภายในเวลาเพียงสองสามชั่วยาม ไปเสี้ยวฉุนก็ได้รับจดหมายรักมาหลายสิบฉบับท่ามกลางความซาบซึ้งใจที่ระเบิดออกครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกฉบับล้วนเขียนด้วยมือ ทุกฉบับล้วนอัดแน่นด้วยความรู้สึกลึกล้ำ

ภาพเหตุการณ์นี้ทำให้พวกลูกศิษย์ที่ติดตามมาโหวกเหวกเสียงดังทันที

"สวรรค์ มาอีกคนหนึ่งแล้ว!"

"นี่มันเรื่องอะไรกัน เหตุใดมีแต่คนเอาจดหมายรักมาให้ นี่ๆ..."

"ลูกศิษย์หญิงพวกนี้ตาบอดไปแล้วหรืออย่างไร แม้ข้าจะไม่ใช่
ปรมาจารย์อาวูโสน้อย แต่ข้าก็เป็นศิษย์แห่งความภาคภูมิใจนะ!"

ไปเสียவுฉวนเองก็อึ้งค้างไปเช่นกัน จดหมายรักฉบับแรกๆ เขายัง
รู้สึกตื่นเต้น ทว่าเมื่อได้รับจดหมายรักหลายสิบฉบับในตอนนี เขาก็เริ่ม
รู้สึกเหลือเชื่อขึ้นมาบ้างแล้ว เขามองลูกศิษย์หญิงคนแล้วคนเล่าวิ่งมา
และจากไปด้วยใบหน้าแดงก่ำ ในใจของเขาขึ้นๆ ลงๆ ประจวบคีคีณียักษ์
กาโอม

"ข้า... ข้าดีเลิศถึงเพียงนั้นเชียวหรือ" "ไปเสียவுฉวนรู้สึกที่ตัวเองเริ่ม
ตาลาย

จนทำที่สุดเมื่อไปเสียவுฉวนเดินออกไปจากทิวเขาวิถีสี่เวียนสี่
ก็ยังนึกไม่ถึงว่าระหว่างทางที่เดินผ่านทิวเขาของวิถีสี่แดนที่จะยังมี
ลูกศิษย์หญิงของวิถีสี่แดนที่วิ่งออกมาอีกหลายคน ทุกคนต่างมอบ
จดหมายรักให้เขาด้วยท่าที่เขินอาย

อีกทั้งลูกศิษย์หญิงคนหนึ่งยังมีความคิดสร้างสรรค์ไม่เหมือนใคร
นางหลอมลูกกลอนเม็ดหนึ่งมาทำให้ไปเสียவுฉวน บนลูกกลอนเม็ดนั้น
สลักตัวอักษรไว้แน่นขนัดไปหมด...

จนกระทั่งช่วงสายัณห์ ไปเสียவுฉวนถึงได้กลับมาถึงเขานี้เหอ เขา
หน้ามืดตาลายมาตลอดทาง มีความรู้สึกเหมือนความสุขมาเยือน
กะทันหันเกินไปจนตั้งรับไม่ทัน

"ต้องเป็นเพราะข้ายอดเยี่ยมเกินไปแน่ๆ ฮ่าๆ นี่แหละที่เรียกว่า
เสน่ห์ ข้ารู้อยู่แล้ว มีเพียงคนที่มีเสน่ห์ไร้ขีดจำกัดเท่านั้นถึงจะได้ดื่มด่ำ
ความสุขเช่นนี้" ไปเสียவுฉวนยิ้มตาลอยกลับเข้ามาในถ้ำบำเพ็ญ เมื่อ
นั่งลงก็ยัดมือไม่ไหวรีบหยิบจดหมายรักทั้งหมดที่ได้รับวันนี้ออกมา
ไล่อ่านไปทุกตัวอักษรอย่างละเอียด

ระหว่างที่อ่านเขาก็คล้ายมองเห็นลูกศิษย์หญิงหน้าตาต่างดงาม

คนแล้วคนเล่ามายืนอยู่ตรงหน้า และเอ่ยความในใจด้วยความเขินอาย...

ร่างของไป่เสี่ยวฉวนสั้นเตี้ยม ใบหน้าแดงก่ำ อารมณ์ของเขา
ขึ้นๆ ลงๆ เป็นลูกคลื่นทั้งคืน จนกระทั่งจดหมายรักทุกฉบับถูกเขาอ่านไป
ฉบับละหลายรอบ ท้องฟ้าด้านบนก็สว่างโร่แล้ว

แทบจะทันทีที่ฟ้าสว่าง ไป่เสี่ยวฉวนลุกพรวดขึ้นยืน ใบหน้า
เปล่งประกายสดใสมีชีวิตชีวา หลังจากจัดระเบียบอารมณ์เรียบร้อย
ก็รีบเดินออกจากถ้ำ ทว่าเพิ่งจะออกมาก็รีบถอยกลับเข้าไปอย่างรวดเร็ว
เมื่อไตร่ตรงดูจึงฉวยเอาชุดปรมาจารย์อาวุโสหน่อยๆ ของตัวเองมาสวม
ลงบนร่าง

อารมณ์ชุดนี้หรูหรายิ่งนัก บนผ้าไหมสีฟ้าธารน้ำคล้ายแผ่เงา
ไว้ด้วยคลื่นน้ำที่แผ่กระจายออกมารอบด้าน ขณะเดียวกันด้านบนนั้น
ก็ปกคลุมมังกรทองห้าตัว สมจริงราวกับมีชีวิต เมื่อไป่เสี่ยวฉวนก้าวเดิน
มังกรเหล่านั้นก็คล้ายรัดพันอยู่บนร่างของเขา ทั้งยังเปล่งแสงมหัศจรรย์
ทำให้มองแล้วดูองอาจสง่างามอย่างมาก

อารมณ์ชุดนี้เดิมทีเตรียมไว้สำหรับงานพิธีใหญ่เปิดสำนักเมื่อ
ครั้งก่อน ไป่เสี่ยวฉวนสวมเพียงเจ็ดวันก็รู้สึกไม่ค่อยสบายตัวนัก ทว่าตอนนี้
เมื่อนำมาสวมอีกครั้งแล้วหิบบั่นช่องส่องดูตัวเอง เขาพลันรู้สึกของตัวเอง
ในเวลานี้หล่อเหลาผิดไปจากเดิมยิ่งนัก ดูดีจนไม่มีใครเทียบเคียงได้
จึงหงนหน้าหัวเราะรำ ฟุ้งออกไปข้างนอกด้วยความฮึกเหิม

ตลอดทั้งวันเขาจะต้องรักษาท่าเซ็ดคางน้อยๆ เดินไปทั่วพื้นที่ของ
ทั้งสี่ถ้ำ การแต่งตัวเช่นนี้ดึงดูดความสนใจจากลูกศิษย์สำนักนี้เหอได้
ทันที เมื่อเรื่องจดหมายรักเมื่อวานนี้ผ่านไปหนึ่งคืนถึงได้ค่อยๆ แผ่กระจาย
ออกไป มีคนไม่น้อยได้ยินเรื่องนี้ อีกทั้งวันนี้ไป่เสี่ยวฉวนยังแต่งตัวเช่นนี้
มาให้เห็น คนส่วนใหญ่จึงมีสีหน้าเหยเก

พวกที่มีสีหน้าบูเลี่ยนนั้นล้วนเป็นลูกศิษย์ชาย... ทว่าพวกลูกศิษย์หญิง

เมื่อเห็นลักษณะเช่นนั้นของไป่เสี่ยวฉุนกลับดวงตาเปล่งประกายวิบวับ
 ดั่งนั้น...เมื่อผ่านไปอีกเพียงครึ่งชั่วโมงไป่เสี่ยวฉุนก็ค้นพบอย่าง
 ตื่นเต้นว่ามีคนนำจดหมายรักมามอบให้ตนอีกครั้ง ทั้งวิถีเสวียนซี วิถีदानซี
 หรือแม้แต่ลูกศิษย์หญิงวิถีเซวี่ซีพากันปรากฏตัวมามอบจดหมายรัก
 ให้ไป่เสี่ยวฉุน

ภาพนี้จู่โจมจิตใจผู้คนรอบด้านที่เฝ้ามองเหตุการณ์อีกครั้ง
 โดยเฉพาะลูกศิษย์ชายเหล่านั้นที่ยังถอนหายใจเอือกๆ ติดต่อกัน

"นี่...นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่!"

"สวรรค์ สองวันมานี้ปรมาจารย์อาวูโส่น้อยได้รับจดหมายรัก
 นับร้อยฉบับแล้วนะ!"

"บ้าไปแล้ว บ้ากันไปหมดแล้ว..."

ไป่เสี่ยวฉุนรู้สึกอีกหิม พยายามควบคุมตัวเองอย่างสุดความสามารถ
 รักษารอยยิ้มที่คิดว่าอบอุ่นอ่อนโยนที่สุดเอาไว้ ส่งยิ้มน้อยๆ ให้กับ
 ลูกศิษย์หญิงทุกคนที่มอบจดหมายรักให้

โดยเฉพาะตอนที่เดินอยู่ในกลุ่มคนแล้วได้ยินเสียงฮือฮารวมไปถึง
 เสียงกระซิบกระซาบด้วยความอิจฉาจากคนรอบด้าน ในใจไป่เสี่ยวฉุน
 ก็เฝ้ารอประหนึ่งมีดอกไม้ผลิบาน หลายวันติดกันหลังจากนั้น ไป่เสี่ยวฉุน
 ล้วนทำเช่นนั้น ยามค่ำคืนอ่านจดหมายรัก ยามกลางวันเดินเตร่คอยรับ
 จดหมาย เรื่องนี้ยิ่งแพร่ออกไปเป็นวงกว้างมากขึ้นเรื่อยๆ ทำยที่สุด
 ก็แพร่ไปทั่วทั้งสำนัก

ผู้บำเพ็ญเพียรสำนักนี้เหอเกือบทั้งหมดล้วนได้ยินเรื่องนี้ สำหรับ
 เรื่องที่ไป่เสี่ยวฉุนได้รับความโปรดปรานจากลูกศิษย์หญิงจำนวนมาก
 ในสำนักนี้พวกเขาล้วนมีความคิดต่างกันอย่างออกไป

แทบทุกหัวข้อสนทนาล้วนเกี่ยวข้องกับไป่เสี่ยวฉุน มีเสียง
 วิพากษ์วิจารณ์ให้ได้ยินทุกวัน พวกสวีเปาไฉกับจางต้าฟังกี่ยังอิจฉา

อย่างถึงที่สุด แม้แต่โหวตเสียวเมย์และซ่งจวินหวานก็ยังได้ยินเรื่องนี้
เพียงแต่หญิงสาวทั้งสองคนต่างก็มีสีหน้ามีดครีมีราวโกรธเคืองอย่างมาก

"สามร้อยเจ็ดสิบเอ็ดฉบับ! ฮ่าๆ นี่แค่ไม่กี่วันเองนะ แค่มไม่กี่วัน
ข้าก็ได้รับจดหมายรักมาตั้งสามร้อยเจ็ดสิบเอ็ดฉบับแล้ว!" ขณะที่
คนนอกต่างกำลังวิพากษ์วิจารณ์กันครึกโครม ไปเสียวฉุนก็นั่งอยู่ในถ้ำ
มองกองจดหมายรักตรงหน้าด้วยความตื่นเต้น

"ข้า...ข้าขอดูเยี่ยมถึงเพียงนี้จริงๆ หรือ" "ไปเสียวฉุนเคลิบเคลิ้ม
หลงใหล ขณะเดียวกันก็ลำพองใจอย่างถึงที่สุด เขายกมือขวาขึ้นโบก
หนึ่งครั้ง หยิบคันชั่งทองแดงขึ้นมาส่องตัวเอง ยิ่งส่องยิ่งปลงอนิจจัง
รู้สึกว่าคุณต้องหากคนมาแบ่งปันความรู้สึกเสียหน่อย

"คันชั่งทองแดง เจ้าว่าตลอดในสำนักนี้เหนือใครคือคนที่ขอดูเยี่ยม
ที่สุด!"

เยี่ยจิ้งตัวปลอมที่อยู่ในคันชั่งทองแดงเมื่อได้ยินประโยคนี้ก็
รีบแสวงทำเป็นหมดสติต่อ หลายวันมานี้เขาได้ขึ้นไปเสียวฉุนพูดเช่นนี้
มาหลายครั้งแล้ว เขาหวาดกลัวไปเสียวฉุนอย่างมาก ไม่กล้าตอบออกไป
กลัวว่าหากพูดไม่เข้าหูจะถูกอีกฝ่ายลงโทษ

"อย่านึกว่าข้าไม่รู้ล่ะว่าเจ้าพินแล้ว คันชั่งทองแดง เจ้าจะพูด
หรือไม่พูด!" "ไปเสียวฉุนถลึงตา คำรามต่ำๆ หนึ่งประโยค ทำให้วิญญาณ
เยี่ยจิ้งตัวปลอมตกใจจนรีบตื่นขึ้นมา เผยสีหน้าประจบเอาใจอยู่ใน
คันชั่ง รีบเอ่ยปากเร็ว

"นายท่าน ท่านก็คือคนที่ขอดูเยี่ยมที่สุดในสำนักนี้เหอ!"

"เจ้าโกหก!" "ไปเสียวฉุนซิ่งตาใส่ ตวาดกลับด้วยความโมโห

เยี่ยจิ้งตัวปลอมเมื่อถูกไปเสียวฉุนตวาดใส่ก็ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ
โดยเฉพาะเวลานี้ดวงตาทั้งคู่ของไปเสียวฉุนคล้ายจะมีสีเลือดปรากฎ
ลักษณะท่าทางดูดุดันอย่างมาก ทำให้เยี่ยจิ้งตัวปลอมเกร็ดร้องครวญคร่ำ

รำพันขึ้นมาทันที

"ข้าไม่ได้โกหก ข้า...ข้าสาบาน ข้าสาบานว่าข้าไม่ได้โกหกเลย สักนิดเดียว ท่านคือคนที่ยอดเยี่ยมที่สุดของที่สุดของที่สุดของตลอดทั้งแผ่นดินใหญ่ทั้งเทียน ไม่มีผู้ใดเทียบเคียงได้อีกแล้ว!" เยียจั่งตัวปลอม ไกล่จะร้องให้เต็มแก่ กลัวตัวเองจะพูดซ้ำเกินไป

"จริงหรือ" ไปเสี่ยวฉุนเอ่ยด้วยน้ำเสียงแคลงใจ

"จริงแท้แน่นอน!" ในที่สุดเยียจั่งตัวปลอมก็เข้าใจความต้องการของไปเสี่ยวฉุน ดังนั้นจึงพูดอย่างมาดมั่นเด็ดเดี่ยวปราศจากความลังเลใจใดๆ อีก

ไปเสี่ยวฉุนกระแอมเบาๆ หนึ่งครั้ง เผยสีหน้าพึงพอใจ เขาวางคันฉ่องลง หลังจากอ่านจดหมายรักตรงหน้าต่อก็ตกพูดระบายความรู้สึกออกมาไม่ได้

"เจ้าพูดเช่นนี้ข้าก็เข้าใจแล้ว มีนาถึงได้มีศิษย์น้องหญิงมากมาย ชื่นชอบข้า ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง"

บทที่ 351 มานั่งเล่นที่เก้าของข้า...

เมื่อสัมผัสได้ถึงความรักของไปเสียวณู วิญญาณเย็บจิ้ง ตัวปลอมก็ร้องโหยไห้ในใจ แต่ก็ถือว่าหายใจได้คล่องเสียที ไปเสียวณู ผู้นี้ก่อนหน้านี้เป็นผู้ที่เขารู้สึกหวาดกลัวอย่างมาก ส่วนตอนนี้ยิ่งทั้งกลัว ทั้งผวา

เขากลัดกลุ้มอยู่ในใจ ไม่รู้ว่าต่อไปจะต้องเจอกับอะไรอีก...

ไปเสียวณูเก็บคันช่องเข้าถูงเก็บของด้วยความอึดอ้อมใจ แล้วก็พลิกอ่านจดหมายรักมากมายที่ตนได้รับมาอีกรอบ สุดท้ายถึงได้เก็บลงในถูงเก็บของทีละฉบับด้วยอารมณ์เบิกบาน เขาตัดสินใจแล้วว่าต่อไปจะนำจดหมายรักเหล่านี้มาใช้เป็นตัวตั้งในการโอ้อวดตัวเองให้ลูกหลานฟัง

ทำสิ่งเหล่านี้เสร็จ ในใจไปเสียวณูก็ลึกลง หลังจากฝึกคาถา หานหมินเลี้ยงความคิดอยู่พักหนึ่งก็เริ่มฝึกเอ็นคกงระพันตรงหัวแม่เท้าซ้าย สุดท้ายเมื่อยังเหลือเวลาอีกนานกว่าฟ้าจะสว่าง เขาก็เริ่มไม่พอใจเล็กน้อย

"ทำไมฟ้าถึงได้สว่างช้านัก" ไปเสียวณูพึมพำอยู่สองสามประโยค แต่ก็ทำได้เพียงสงบจิตใจแล้วหันไปศึกษาลูกกลอนธาวาผันต่อ

เวลาผ่านไป ไม่นานก็ถึงยามสี่* ด้านนอกเงียบสงัด ขณะที่ไปเสี่ยวฉวนกำลังศึกษาลูกกลอนธรรามัน ทันใดนั้นสีหน้าเขาพลันมีดีครึมความรู้สึกเย็นเยียบแผ่ไปทั่วร่างอีกครั้ง เวลาเดียวกันนั้นคลื่นเคลื่อนไหวบนพื้นดินก็ยิ่งรุนแรงมากกว่าหลายครั้งก่อนหน้านี้ เพียงชั่วพริบตาเดียวก็แผ่ขยายไปทั่วถ้ำ

เสียงดังสนั่นหวั่นไหวที่คนนอกไม่ได้ยินดังก้องอยู่ในใน พลังแบ่งแยกระลอกหนึ่งคล้ายจะแยกถ้ำแห่งนี้ให้ออกห่างจากรอบด้านเวลาเดียวกันนั้น ในอุ้งเก็บของของเขา หน้ากากที่ถูกปิดผนึกก็พลันระเบิดแสงสีแดงออกมาอย่างรุนแรงกว่าเดิมหลายเท่าตัว

ราวกับว่าคราวนี้สำนักลี้กลับได้จ่ายค่าตอบแทนมหาศาลยิ่งกว่าครั้งก่อนๆ ถึงขั้นก่อคลื่นเคลื่อนไหวภายใต้ตราผนึกมากมายขึ้น พยายามจะสนทนากับไปเสี่ยวฉวนให้ได้

เมื่อนำกากนั้นลอยออกมาจากอุ้งเก็บของด้วยตัวเอง น้ำเสียงแก่ชราซึ่งแผ่ไปได้ด้วยความร้อนรนและกังวลใจก็ดังขึ้นรวดเร็ว

"ฟังข้าพูดก่อน..."

คราวนี้พูดได้มากที่สุดคือคำ ทว่าการเปลี่ยนแปลงรุนแรงกะทันหันนี้กลับทำให้ไปเสี่ยวฉวนตกใจ เขาจึงกรีดร้องเสียงแหลม ยกมือขวาขึ้นยันต์กำใหญ่ปรากฏพรวดในมือแล้วถูกเขาขว้างออกไปอย่างแรงกระแทกตุ้มลงบนหน้ากาก ขณะเดียวกันพลังบำเพ็ญตลอดร่างของเขาก็ระเบิดออก พลังลูกกลอนปราณทองวิธีเวทิงาไหลกรากออกมาสะกดหน้ากากนี้เอาไว้

แต่ต่อให้เป็นเช่นนี้ หน้ากากนั้นก็ยังคงดิ้นรน เสียงแก่ชราจากด้านในฟังดูอื้อไม่ชัดเจนเล็กน้อย แต่สัมผัสได้ว่าคราวนี้ดูเหมือนอีกฝ่ายก็ยอมท้อมที่สุดตัว อย่างไรก็ตามก็ต้องสื่อสารกับไปเสี่ยวฉวนให้ได้

* ยามสี่ คือช่วงเวลา 01.00 น. ถึง 03.00 น.

"เจ้าบังคับข้าเองนะ!" ไปเสียวุ่นตาแดงก่ำ ในใจเขาหวาดกลัว หลังจากขว้างยันต์ทั้งหมดออกไปก็สะบัดร่างหนึ่งครั้ง เหาะพรวดออกจากถ้ำอย่างรวดเร็ว ระเบิดความเร็วสูงสุดไปตลอดทาง ตรงดิ่งไปยังแม่น้ำทางเทียนเบื้องล่างเขานี้เหอ!

เมื่อมาถึงริมฝั่ง มือขวาของไปเสียวุ่นก็ต๋อยลงบนผิวน้ำแม่น้ำทางเทียนอย่างแรง เสียงตูมดังสนั่น พอน้ำปริมาณมหาศาลของแม่น้ำทางเทียนพวยพุ่งขึ้น เขาก็ใช้ถึงใหญ่ใบหนึ่งที่มาจากหินหยกกรองน้ำจนเต็มถัง

ถึงใหญ่ใบนี้เดิมทีเตรียมไว้ใช้สำหรับการฝึกบำเพ็ญเพียรของเขา ทว่าตอนนี้หลังกรองน้ำจากแม่น้ำทางเทียนเต็มแล้ว เขาก็หมุนตัวฟุ้งกลับถ้ำบำเพ็ญ หน้ากากนั้นยังคงสั่นไหว น้ำเสียงอู้อี้ฟังไม่ชัดยังคงดังออกมาอย่างร้อร่น ฟังดูยิ่งปะติดปะต่อจับใจความได้มากขึ้น

"เจ้า...อย่า...ตัด..."

"ตัดหัวเจ้านะสิ!" ไปเสียวุ่นคำรามเดือดดาล คำว่าหน้ากากมาก็ได้โยนลงในถังใหญ่ที่บรรจุน้ำจากแม่น้ำทางเทียนไว้เต็มทันที หวังใช้แม่น้ำทางเทียนตัดขาดการสื่อสารครั้งนี้

แทบจะทันทีที่หน้ากากถูกโยนลงถึงน้ำ เสียงก็ขาดหายไปกลางคัน ส่วนหน้ากากก็แน่นิ่งไม่ไหวติง...

ไปเสียวุ่นจับจ้องอยู่อีกพักใหญ่ถึงวางใจลง แล้วจึงแค้นเสียงเย็นที่หนึ่ง

"คิดจริงๆ หรือว่านายท่านไปของเจ้าจะทำอะไรเจ้าไม่ได้จริงๆ ครั้งนี้ดูซิว่าเจ้าจะยังก่อเรื่องได้อยู่อีกหรือไม่!" ไปเสียวุ่นพรวดมหายใจยาวอย่างล่ำพองใจ หลังจากปิดผนึกถังไม้ใบใหญ่ที่เต็มไปด้วยน้ำของแม่น้ำทางเทียนเรียบร้อยแล้วจึงเก็บใส่ถุงเก็บของ

ใช้น้ำจากแม่น้ำทางเทียนตัดขาดการสื่อสาร หากวิญญูณของ

เยี้ยจั้งตัวปลอมยังอยู่ในนั้นจะส่งผลกระทบต่อเขาอย่างแน่นอน
ก่อนหน้านั้นไปเสี่ยวฉุนจึงไม่ได้จัดการด้วยวิธีนี้ ทว่าตอนนี้ในเมื่อ
วิญญาณเยี้ยจั้งตัวปลอมมาอยู่ในคันท้องทองแดงแล้ว เขาจึงเลือกใช้
วิธีนี้เพื่อขจัดผลร้ายที่จะตามมาในภายภาคหน้าอย่างไม่ลังเล

หลังจากวางใจเรื่องหน้ากากแล้ว ไปเสี่ยวฉุนก็รู้สึกร่าเริงกับได้
ยกหินก้อนใหญ่ออกจากอก เขาไม่ยินดีล่วงเกินสำนักลี้กลับนั้น อีกทั้ง
ไม่ต้องการลากสำนักของตนไปเป็นศัตรูกับสำนักลี้กลับนี้ด้วย

เพราะถึงอย่างไรเรื่องนี้เขาก็เป็นคนก่อขึ้นมาเอง หากไม่สุดวิสัย
จริงๆ ก็จะไม่มอบหน้ากากนี้ให้สำนักจัดการเด็ดขาด เวลานี้เมื่อวางใจได้
อย่างแท้จริงแล้ว ไปเสี่ยวฉุนก็รู้สึกปลอดโปร่งไปทั้งร่าง หลายวัน
หลังจากนั้นเขาจึงมักจะออกไปรับจดหมายรักตั้งแต่เช้าตรู่

จางต้าฟั้งและสวีเปาใจก็ยังมาหาไปเสี่ยวฉุนด้วย ไม่ว่าจะอย่างไร
ก็จะออกไปรับจดหมายรักกับเขาด้วยให้ได้ เรื่องนี้ไปเสี่ยวฉุนยอมไม่ปฏิเสธ
อยู่แล้ว ดังนั้นทุกวันหลังจากนั้นไปเสี่ยวฉุนจึงไม่ได้ออกไปข้างนอก
เพียงลำพัง ยังมีจางต้าฟั้งและสวีเปาใจเพิ่มขึ้นมาด้วย

ทุกครั้งที่สองคนนี้มองเห็นลูกศิษย์หญิงวิ่งมาส่งจดหมายรักให้
ไปเสี่ยวฉุนก็จะต้องเบิกตากว้าง ความอิจฉาที่แสดงออกมานั้นแม้แต่
คนนอกก็ยังมองออก...

"จิวฟั้ง เจ้าก็เห็นว่าข้าพอมแล้ว เหตุใดถึงไม่มีใครเอาจดหมายรัก
มาส่งให้ข้าบ้าง!" จางต้าฟั้งกลัดกลุ้มเล็กน้อย มองรูปร่างของตนที่ผอมลง
มากแล้ว ทว่าพุงยังยื่นออกมาเล็กน้อย แล้วหันมองไปเสี่ยวฉุนตาปริบๆ

สวีเปาใจที่อยู่ข้างกายก็เป็นเช่นเดียวกัน สำหรับเรื่องราวอันเป็น
ตำนานของไปเสี่ยวฉุนในช่วงไม่กี่วันมานี้เขาได้บันทึกไว้ในสมุดเล่มเล็ก
หมดแล้ว ในใจคั่นยิบๆ รวากับมีมดได้...

เมื่อได้ยินคำพูดของจางต้าฟั้งระหว่างเดินอยู่ในสำนัก ไปเสี่ยวฉุน

ก็กำหมัดหลวมๆ จ่อตรงปากแล้วไอแห้งๆ หนึ่งที่ เชิดคางขึ้นน้อยๆ

"เรื่องนี้จำเป็นต้องมีพรสวรรค์ พวกเจ้าไม่ต้องรีบร้อน เดี่ยวข้าจะค่อยๆ สอนพวกเจ้าเอง..." ขณะที่ไปเสี่ยวฉุนกำลังจะคุยโวด้วยความล้าพองใจ ทันใดนั้นเขาก็มองเห็นสวีเปาไฉตาค้าง จางดำพั้งที่อยู่ข้างกัน ก็เบิกตากว้าง ลมหายใจถี่รัว จ้องด้านหลังไปเสี่ยวฉุนเขม็ง

ไปเสี่ยวฉุนตะลึง เขาพบว่าไม่เพียงแต่จางดำพั้งและสวีเปาไฉเท่านั้นที่เป็นเช่นนั้น คนอื่นๆ รอบด้านก็มีท่าที่เช่นเดียวกัน ดังนั้นจึงรีบหันกลับไปมอง แล้วก็เห็นทันทีว่าด้านหลังของตัวเองมีหญิงสาวผู้หนึ่งเดินมาบนทางสายเล็กๆ ด้วยท่วงท่าอ่อนช้อย

หญิงสาวผู้นี้มองดูแล้วน่าจะอายุประมาณสิบแปดสิบเก้า ดวงตากกลมโตทั้งคู่ดำขลับ ริมฝีปากแดงนุ่มนวลอวบอิม จมูกโด่งเล็กน่ารัก ตั้งเด่นอยู่บนใบหน้างามพิสุทธิ์ที่อ่อนโยนและสง่างามของนาง เมื่อรวมกับแก้มนวลใสเรียบลื่น ผิวอมชมพูบอบบางคล้ายเพียงดัดก็แตกสลายได้ ทำให้นางเป็นหญิงที่คู่ควรกับคำว่างามลุ่มเมืองอย่างแท้จริง

นางสวมอาภรณ์สีเขียวๆ ปกปิดเรือนกายเพรียวบางงามล้ำล้ำแขนเรียวยาวผ่องดุจบัวหิมะ ท่อนขาเรียวยาวกลมกลิ้ง น่องเล็กๆ กอปรกับผิวพรรณเกลี้ยงเกลาสะอาดสะอ้านเรียบลื่นดุจเนื้อหยก เรือนร่างสะอาดดั่งอง ขาวผ่องเป็นยองใย ใบหน้างามดุจภาพวาด สมเป็นหญิงงามอันดับหนึ่งอย่างแท้จริง

นางคือ...เงินมานเหยา!

"หญิงงามอันดับหนึ่งของสำนักนี้เหอ!" สวีเปาไฉตูลมหายใจเฮือกใหญ่ พิมพ์เบาๆ ด้วยท่าทางเคลิบเคลิ้ม ฉายาหญิงงามอันดับหนึ่งนี้เขาเป็นผู้ตั้งขึ้นเอง ทั้งยังบันทึกไว้ในสมุดเรียบริ้อยและแพร่ชานี้ให้คนทั้งสำนักรับรู้โดยทั่วกัน อีกฝ่ายได้เข้ามามีอิทธิพลแม้แต่ในฝัน

ของเขาหลายครั้งหลายครา เวลานี้เขาจึงยึดอกขึ้นโดยไม่รู้ตัว นัยน์ตาเผยความเด็ดเดี่ยว ตลอดทั้งร่างไม่ได้แผ่กลิ่นอายเจ้าเล่ห์เพทุบายอย่างที่เคยเป็นอีกต่อไป แต่มีความสง่างามเพิ่มขึ้นมาหนึ่งส่วน

แม้แต่จางต้าฟิงเองก็ยังแหม่วพุงทันที นัยน์ตาเปล่งประกายระยิบระยับ

"ไม่จริงกรรมัง นี้ออกจะเกินจริงไปหน่อยหรือไม่" ไปเสี่ยวจุนได้ยินเสียงสูดลมหายใจจากรอบด้าน แล้วก็มองเห็นท่าทางของสวีเป่าไฉกับจางต้าฟิง เขาแปลกใจอย่างมาก กวาดตามองเงินม่านเหย้าที่เดินเข้ามาหาหนึ่งครั้ง แม้จะรู้สึกว่ามีฝ่ายดงามมากก็จริง ทว่ากลับไม่ได้ถึงขั้นจิตใจเคลิบเคลิ้มหลงใหล

"หึ จุดหมายรักที่นางได้รับต้องน้อยกว่าข้าแน่นอน!" ไปเสี่ยวจุนเซ็ดคางขึ้น มองเงินม่านเหย้า ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกว่าท่าทางของสตรีผู้นี้คล้ายเสแสร้งแก้งทำ

ขณะกำลังจะเดินหนีไปเพราะรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อย ทันใดนั้นเงินม่านเหย้าก็เดินเร็วๆ เข้ามาหา และพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงใสกังวาน เปี่ยมความอ่อนโยน ไพเราะน่าฟังอย่างมาก

"ศิษย์พี่ไป โปรดรอก่อน"

ไปเสี่ยวจุนตะลึง นี่ถือเป็นครั้งแรกที่อีกฝ่ายเอ่ยทักทายตน ดังนั้นจึงผินหน้าหันไปมอง

ภายใต้สายตัจจับจ้องของเขา แก้มของเงินม่านเหย้าแดงขึ้นน้อยๆ คล้ายเขินอาย นางก้มหน้าลงแล้วเดินเข้ามาใกล้ จากนั้นจึงหยิบผ้าเช็ดหน้าสีชมพูผืนหนึ่งออกมายัดใส่มือของไปเสี่ยวจุนอย่างรวดเร็ว

"หากศิษย์พี่ไปมีเวลา คินนี้ยามสาม* พอลจะมานั่งเล่น...ที่ถ้าของข้าได้หรือไม่..." เงินม่านเหย้าเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาคล้ายกำลัง

* ยามสาม คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

รวบรวมความกล้า หลังจากพูดคุยกับแกมวอลของนางก็ยิ่งแดงก่ำ ทั้งยัง
ซ่อนตามองไปเสี้ยวฉุนหนึ่งครั้ง เห็นได้ชัดว่าแม่แต่ลำคอกที่ขาวเนียน
ของนางก็แดงดุจเดียวกัน จากนั้นก็รีบก้มหน้าลงแล้ววิ่งจากไปไกล

ไปเสี้ยวฉุนตะลึงงัน ถือผ้าเช็ดหน้าไว้ในมือด้วยความมึนงง เขา
ได้รับจดหมายรักมากมาย แม่แต่ของอย่างอื่นก็ล้วนได้รับมาหมดแล้ว
ผ้าเช็ดหน้าก็เคยมีคนให้หลายผืน แต่กลับไม่มีใครใจกล้าถึงขนาด...
นัดหมายเวลาและสถานที่เช่นนี้มาก่อน...

"เออ...นางให้เข้าไปนั่งเล่นที่ถ้ำของนาง...ความหมายของนางคือ
ให้ไปทำอะไรหรือ..." ไปเสี้ยวฉุนหันกลับไปถามความคิดเห็นจาก
จางต้าฟิงและสวีเป่าไฉ

จางต้าฟิงมองเซอ

สวีเป่าไฉก็ยังอึ้งค้าง เขายังคงท่าทางเดิมดังก่อนหน้าไว้ แต่
นัยนัยตากลับเผยความเหลือเชื่อ ในสมองของเขามีเสียงดังอึ้งอล
ไปเสี้ยวฉุนได้รับจดหมายรักจากคนอื่นเขาก็เพียงอิจฉาเท่านั้น ทว่า
คราวนี้กลับได้เห็นกับตาตัวเองว่าแม่แต่เงินม่านเหยาก็ยังมอบ
จดหมายรักให้กับไปเสี้ยวฉุนด้วย...

ฟังเข้าใจว่าช่วงเวลาที่ผ่านมาเงินม่านเหยาได้กลายเป็น
เทพธิดาประจำใจของลูกศิษย์เกือบค่อนสำนัก ชื่อเสียงของนางข่ม
ลูกศิษย์หญิงทุกคนจนกลายเป็นหญิงงามอันดับหนึ่งของสำนักนี้เหอไป
แล้ว

ทว่าตอนนี้นางกลับเป็นฝ่ายเชิญชวนไปเสี้ยวฉุนไปที่ถ้ำบำเพ็ญ
ด้วยตัวเอง

"ข้าจะไปรู้ได้อย่างไรว่านางให้ไปทำอะไร..." สวีเป่าไฉพนลมหายใจ
ออกจากปากอย่างแรงด้วยความรู้สึกขุ่นมัว พุดขึ้นด้วยความริษยา
เต็มเปี่ยม

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3uMCtaP>